

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. B.**, bývajúcej v H., zastúpenej JUDr. A. M., advokátkou v H., proti žalovaným **1/ J. B.**, bývajúcemu v H., zastúpenému JUDr. A. K., advokátom v H., **2/ A. B.**, bývajúcemu v H., a **3/ A. Č.**, bývajúcej v H., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 15 C 97/2007, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 7. septembra 2011 sp. zn. 15 Co 156/2010, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Humenné rozsudkom z 21. septembra 2010 č.k. 15 C 97/2007-113 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia vlastníctva k záhradnej chate č. súpisné X. stojacej na parcele KN C X., ako aj k parcelám KN C X. a X. v k.ú. H.. Uložil žalobkyni nahradiť žalovanému 1/ trovy konania 706,36 Eur, žalovanému 2/ 224,98 Eur a žalovanej 3/ ich náhradu nepriznal. Súd prvého stupňa pri rozhodovaní vychádzal z ustanovenia § 80 písm. c/ O.s.p. a z vykonaného dokazovania, z ktorého mal preukázané, že v čase trvania manželstva žalobkyne a žalovaného 1/ nadobudli ako manželia iba užívacie právo k parcele a nie aj vlastnícke právo, keďže to vtedajší právny poriadok neumožňoval. Z tohto dôvodu bol žalovaný 1/ aj po rozvoze manželstva naďalej iba užívateľom nehnuteľnosti – parcely a tak na žalovaného 2/ mohol previesť iba užívacie právo. Až žalovaný 2/ nadobudol na základe rozhodnutí Okresného súdu a Obvodného pozemkového úradu Humenné vlastnícke právo. Z tohto dôvodu žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že by bola so žalovaným 1/ bezpodielovou spoluvlastníčkou označených

parciel. Vzhľadom na zásadu, že nie je možné na iného previesť viac práv, než má vlastník sám, nemohol podľa záverov súdu prvého stupňa previesť žalovaný 1/ na žalovaného 2/ vlastníctvo k parcelám, ale previedol len právo užívacie. Vo vzťahu k záhradnej chate konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na tom, aby bola určená ako podielová spoluvlastníčka. Uviedol, že pokiaľ medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ nedošlo k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva platí nevyvrátiteľná právna domnienka, v zmysle ktorej nehnuteľné veci sa dostávajú do podielového spoluvlastníctva a podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké. Žalobkyňa si svoj podiel neuplatnila v zákonnej trojročnej lehote, preto v dôsledku premlčania nároku bola žaloba aj v tejto časti zamietnutá. Žalovaná 3/ nadobudla predmetné nehnuteľnosti v dobrej viere, teda vo vzťahu k vlastníctvu nehnuteľnosti je od počiatku dobromyseľná, čo viedlo súd prvého stupňa k zamietnutiu žaloby voči tejto žalovanej. O trovách konania vo vzťahu k žalovaným 1/, 2/ rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., žalovanej 3/ trovy konania nepriznal z dôvodu, že tieto si neuplatnila.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 7. septembra 2011 sp. zn. 15 Co 156/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Náhradu trov odvolacieho konania žalovaným nepriznal. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa ohľadne vyhodnotenia naliehavosti právneho záujmu žalobkyne na ňou požadovanom určení a tiež na súdom prihliadnutú vznesenú námietku premlčania žalovanými 1/, 2/.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Ako dovolací dôvod uvádzala, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Vyčítala odvolaciemu súdu, že potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a osvojil si jeho právny názor, a to i napriek tomu, že súd prvého stupňa nevykonal ňou navrhnuté dôkazy, nezistil objektívny skutkový stav. Trvala na tom, že označené nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania, patria do bezpodielového spoluvlastníctva, čoho si musel byť vedomý aj žalovaný 1/ a keďže nadobudnuté nehnuteľnosti neboli v zákonnej lehote vyporiadané v rámci takéhoto spoluvlastníctva, po jej uplynutí sa žalobkyňa a žalovaný 1/ stali podielovými spoluvlastníkmi. Žiadala rozsudky odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Humenné na ďalšie konanie.

Žalovaný 1/ navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

Žalovaný 2/ a žalovaná 3/ sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Ustanovenie § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Žiadna z vymenovaných procesných väd nebola v dovolaní namietaná a v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania preto z § 237 O.s.p. nemožno vyvodiť.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 2 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolateľka v dovolaní namietala, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., a to v súvislosti s jej tvrdením, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení, keďže si nezabezpečili ďalšie dôkazy pre správne posúdenie veci. Takáto dovolateľkou tvrdená vada (i keby k nej v konaní došlo) by bola síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), dovolací súd však môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Na ostatný dovolací dôvod žalobkyne, ktorý mal spočívať v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) odvolacím súdom, dovolací súd taktiež nemohol prihliadnuť, pretože uvedené skutočnosti by mohli byť odôvodnením dovolania len v prípade, ak by dovolanie bolo prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobkyne smerovalo proti takému rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je (§ 238 ods. 1 až 3 O.s.p.) a keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 4 veta prvá O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie ods. 2 tohto ustanovenia, pretože trovy žalovaného 1/ vzniknuté v súvislosti s jeho vyjadrením

k dovolaniu nepovažoval, vzhľadom na jeho neprípustnosť, za potrebné na účelné bránenie práva, žalovaným 2/, 3/ v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. decembra 2012

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková